

Ma megnyílik a szelíd ég felettem

Böszörményi Zoltán

Első stáció

*Homlokomat töviskoszorú sebzi,
és köpködni akar engem mindenki.
Tán nem érti a nép, mit tesz most velem,
nyers fájdalom csorog végig mellemen.*

*Kigúnyolják gyógyító szavaimat,
bánatom szomjas csillagokat itat.
Ma megnyílik a szelíd ég felettem,
bőséggel osztogatom a kegyelmem.*

*Ki szította, honnan ered e bős harag?
Van-e még remény a fénylő Nap alatt?
Jajom visszhangozzák a völgyek-hegyek.*

*Ha kövel dobnak, én kenyérrel fizetek.
Aki elárult, annak nem jár trónus!
Hitemért ítélt halálra Pilátus.*

Vesztergom Andrea

Második stáció

*Hitemért ítélt halálra Pilátus,
s ők, kik szenvedésem figyelték árgus
tekintettel: földre fojtottak. Olykor
rúgtak, rángattak és tépett az ostor.
Viselem mindazt, mi viselhetetlen,*

*homlokon tövis, vér csorog szememben,
bokámon kötél, lépnem sem ereszthet,
mégis vállamra vettem a keresztet.*

*Elindultam ott, kapuk felé lökve,
húsomba hatolt gonoszságuk ökle,
„Ecce homo!” Így visszhangzik a lélek.*

*Méltósággal viselt seb, kötélékek.
Lelkem, legyél szabad, kereszted alá fuss,
emberszívek közt szakadék-hiátus.*

Vörös István

Harmadik stáció

*Emberszívek közt szakadék-hiátus,
a szakadékba belezuhanok,
de rég nem azok a nagyok,
kiknek szava kitaszít és megátkoz,*

*közelebb zuhanok földhöz és halálhoz.
A megaláztatás most úgy ragyog,
lehunynák szemüket az angyalok,
de szárnyuk, arcuk rémülten kiáltoz.*

*Az ellenség súlya csak ennyi,
rákényszerít sárban hemperegni,
mindenki jobban tudja, ki vagyok,*

*mindenki sorolja, nekem mi
a bűnöm – de szíved bennem dobog:
még élsz, nem fogod elfeledni.*

Vesztergom Andrea Negyedik stáció

*Míg élsz, nem fogod elfeledni
a fájdalmat, mely benned megteremti
saját, viselt kínodat, odahozza
rettegéseid: Mater Dolorosa,*

*az anyaszív, melyet démon meggyötör.
Egy pillantás és egy tekintet-tükör:
egymásban látni szenvedéseinket,
ám a szeretet mégis csendre intett,*

*hallgatásra, másik kálváriára,
hol anyaszívnek lesz a kínhalála.
Ha megtehetné, fájdalmat oltana,*

*kísér az úton az örök Szent Anya:
a szív, az ér a közös vért keringi,
de ki segít e nehéz terhet vinni?*

Vörös István Ötödik stáció

*De ki segít e nehéz terhet vinni,
a föld, az ég bűne rajtam fut át,
érezem a kegyetlenség ritmusát,
a föld, az ég ártatlansága ennyi,*

*hogy el kell még a kivégzésig menni,
nem most, fél óra múlva hagy el a világ,
addig, Simon, te viheted a fát,
a szálkás súlyt te próbáld átemelni*

*a legsötétebb délután felé,
a segítséged most mindenkié,
kit az igazságtalanság elátkoz,*

*akit bűnösként üldöznek, pedig
a világot menteni érkezik. –
A szeretet miért emel magához?*

Vesztergom Andrea

Hatodik stáció

*A szeretet miért emel magához?
A szenvedések keresztje alá hoz
könnyeket, melyek osztoznak utamban,
általuk leszek örök, halhatatlan,*

*hiszen minden ember gyarló és esendő.
Véremet törli arcomról a kendő,
a megmaradó jóságot idézi:
nehéz a megvertnek arcába nézni.*

*A kendőre veríték és vér ragad,
mi tetteken lesz a képmás-rajzolat,
megőrzi mindazt, mit itt tettek velem.*

*A szeretet pedig nem lesz jeltelen,
szavával minden szenvedésen átmos:
a föld miféle vértől sáros?*

Vörös István

Hetedik stáció

*A föld miféle vértől sáros,
és mért rángat maga felé?
Kerékként fordul át az ég,
a fönt a lenttel énbennem határos,*

*énbennem vezekel a város
a bűnért, mit csak most követhet el,
ez mostantól, bár bántóan világos,
a szégyennel magának követel,*

*lerogyok hát a földre újra, újra,
a jövőmet a szél a múltba fújja,
a túlvilágig nem könnyű kibírni.*

*Mennyi fontos és nehéz stáció!
De mást él át ezentúl minden meghaló,
ne féljeteK, megáldlak, áldásom a bajokat sebzi.*

Vesztergom Andrea

Nyolcadik stáció

*Ne féljeteK, megáldlak, áldásom a bajokat sebzi.
Mert bizony rettegni könnyű, de hinni
erősebb szívnek kell belül laknia,
hogy beköltözhessen Istennek Szent Fia.*

*Jeruzsálem asszonyai, könnyeket
ne értem ejtsetek! KönyörögjeteK
magatokért és azért a gyermekéért,
ki egykoron-rég a bűn útjára tért,*

*vezessétek vissza szelíd-kedvesen,
ártatlan szívű és büntelen legyen.
Ne értem, egymásért imádkozzatok!*

*A vétkekért a kereszten meghalok,
Istenem, áldozd fel értük egyfiad...
Ha térdre esem, az Úr megsirat.*

Vörös István

Kilencedik stáció

*Ha térdre esem, az Úr megsirat.
Sirat, sirat a föld, az ég, a fű,
a fán a madár, és az együgyű
bárány, a kos, dühös bika,*

*a sok embernek nincs mért sírnia.
Az élet innen lentről gyönyörű,
átszúr a fájdalom, akár a tű,
nemlétem lesz a legfőbb hitvita.*

*Ki mer mellém zuhanni, majd meglátjuk!
Kik támadnak rám, hogy nem a barátjuk
vagyok? De kérem, pillanat,*

*még élek épp, ezt nemcsak képzeled.
Öltözz belőlem! Furcsa viselet?
Rongy rajtam százféle akad.*

Vesztergom Andrea Tizedik stáció

*Rongy rajtam százféle akad,
mi letéphető. Anyai akarat
volt a testem iránti tisztelet,
mely körülvett engem, gyermeket,*

*s amely immár végleg meggyaláztatott.
Bőröm, húsom csupán vértől áztatott
tömeg, melynek csak fájdalma, súlya lett,
ám a kínok és a szenvedés felett*

*Atyai akarat így rendelkezik.
Bár hangom halk, de feljut a Mennyekig,
hamarosan majd én is odaérek.*

*Számban az íz keserű, mint a méreg,
mégis a Szándékra gondolok, pedig
a kezem a keresztre szögezik.*

Vörös István Tizenegyedik stáció

*A kezem a keresztre szögezik
az ördöggörme, régi vasszegek.
Az ég beroggyan a fejem felett,
szemembe hullnak rozsdás fényei.*

*Ez is egy sors, ez is egy élet itt?
Hogy ügyködik, hogy sújt a kalapács!
Szegény, te nem tudod, mit is csinálsz,
de akarod, hogy mindazt végbe vidd,*

*amire nem is parancs kényszerít,
erőd lenyom, a fára fölfeszít,
melynek formája a jövőben megmarad,*

*beléje ég, de épp ez a remény.
A sors csak ritkán lesz ilyen kemény.
A megváltás egy örök pillanat.*

Vesztergom Andrea

Tizenkettedik stáció

*A megváltás egy örök pillanat,
ám a mindenségnek súlyos titka csak
egyetlen utolsó lélegzet-szavam:
Istenem, ó, miért hagytál egymagam?*

*Kínzóim bűnös arcukat fölfedik,
kérelek, Uram, hogy bocsáss meg önekik,
hiszen nem tudják, hogy mit cselekszenek:
Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!*

*Fel nem foghatja semmilyen értelem,
mert hiszen immáron halott, vértelen
ajkam saját csorgó véretem issza,*

*érted ontották. A megváltás titka.
Mert odafentről az Atyám rám tekint,
mi mégsem múlhat el: a hit.*

Vörös István

Tizenharmadik stáció

*Mi mégsem múlhat el: a hit –
vagy mit tudom, az is talán letűnhet,
ez a nap mégis mindenkinek ünnep,
hogy föláldoztak önmagukért valakit,*

*tudta Kajafás, Júdás és Pilátus,
ám ez még így is lelkesít,
és most felsírva nézhetik,
ahogy rémült anyám magához*

*emel, úgy tudja, nem vagyok,
síratnak ördögök és angyalok,
sírat egy józanabb zsoldos-csapat,*

*de kár sírni, mert jó úton megyünk,
a sorssal fordul sorssá életünk,
a bánat helyén bármi is marad.*

Vesztergom Andrea

Tizennegyedik stáció

*A bánat helyén bármi is marad:
Kálváriánál az egyik sír... szabad!
Üres, hiszen hiába volt a szikla,
a feltámadás a halált eltaszítja.*

*Feltámadott akkor, Jézusunk felállt,
halálával győzte le értünk a halált,
Ó, halál, majd én a halálod leszek!
S bármikor kezed egy szeletet leszeg*

*a kenyérből: értem vedd, mert a testem,
az egykor szenvedett. S ha földre estem
keresztemmel: most lásd, ki feltámadott,*

*a vértelen, Megváltó-arcot látod ott,
hisz érted volt, s nem lehet feledni:
homlokomat töviskoszorú sebzi.*

Mesterszonett

*Homlokomat töviskoszorú sebzi,
hitemért ítélt halálra Pilátus,
emberszívek közt szakadék-hiátus,
míg élsz, nem fogod elfeledni.*

*De ki segít e nehéz terhet vinni,
a szeretet miért emel magához?
A föld miféle vértől sáros?
Ne féljete, megáldlak, áldásom a bajokat sebzi.*

*Ha térdre esem, az Úr megsirat,
rongy rajtam százféle akad,
a kezem a keresztre szögezik.*

*A megváltás egy örök pillanat.
Mi mégsem múlhat el: a hit –
A bánat helyén bármi is marad.*